04/08/2019

Πώς ο φιλάργυρος τραπεζίτης έγινε γενναιόδωρος και ελεήμων

/ Ορθόδοξες Προβολές

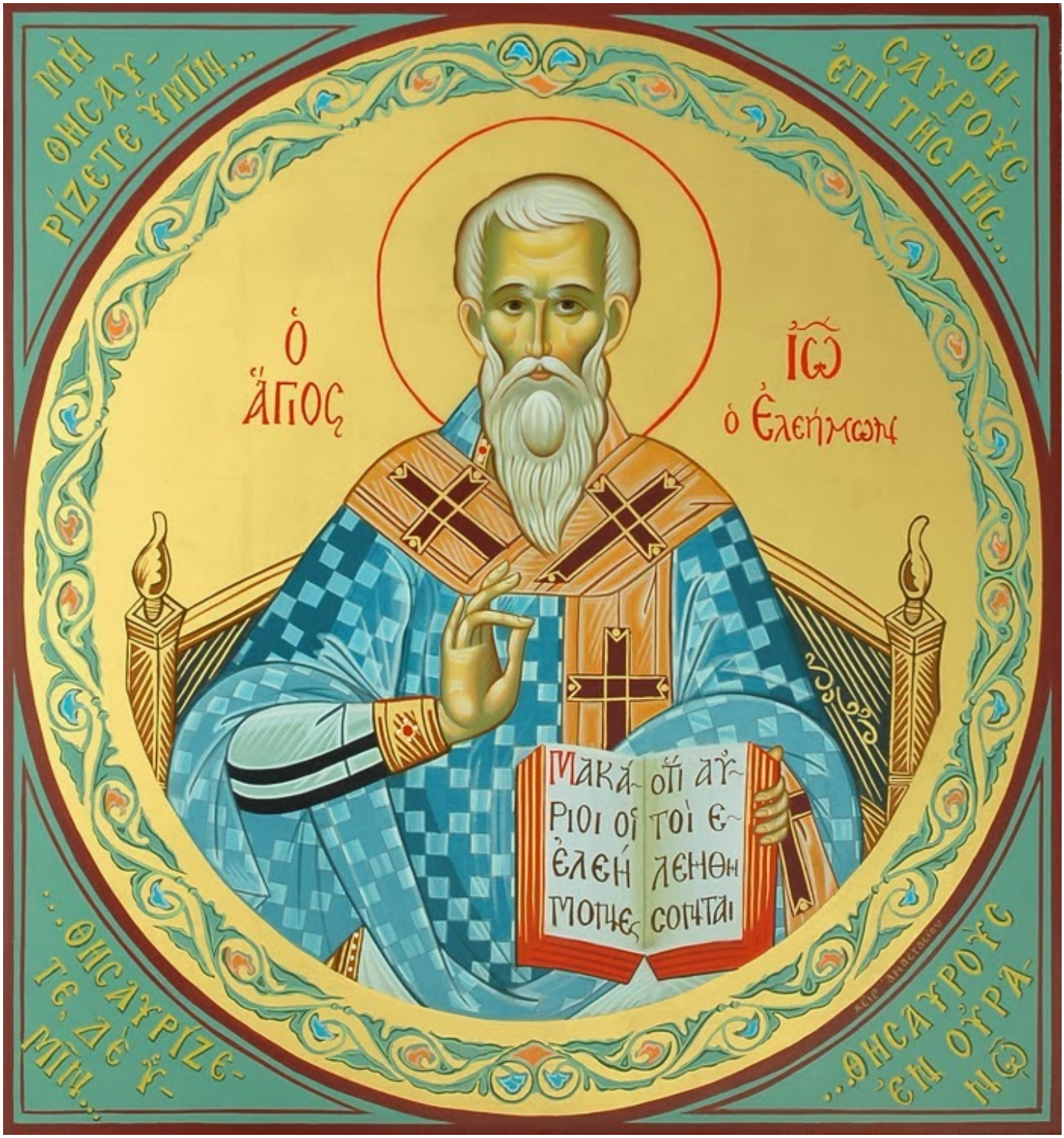

Εάν άκουγε κάποια φορά ο πάνσοφος (ο Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων) να λένε πως ο τάδε είναι ελεήμονας, έστελνε και τον φώναζαν και του έλεγε ιδιαιτέρως

αστειευόμενος:

«Έτσι είσαι, κυρ τάδε; Πώς έγινες ελεήμονας; Απ’ τη φύση σου, ή με συνειδητή προσπάθεια;»

Γιατί, έλεγε ο αοίδιμος, πως δεν έχουν τόσο μεγάλο μισθό εκείνοι που από φυσικού τους είναι ελεήμονες, ή σιωπηλοί, ή πράοι, ή εγκρατείς, ή ολιγαρκείς — επειδή αυτό είναι δώρο του Θεού, όπως και όλα—, αλλ’ εκείνοι που βιάζουν το θέλημά τους και την καρδία τους, πετυχαίνοντας την αρετή με αγώνα και πόνο.

Γι’ αυτόν τον λόγο, ο Κύριος έλεγε: «Αυτοί που αγωνίζονται πνευματικά, αρπάζουν τη βασιλεία των ουρανών».

Κάποιοι από αυτούς που ρωτούσε έκρυβαν την αλήθεια από συστολή, κάποιοι άλλοι όμως μιλούσαν. Κάποτε, ένας ο οποίος ρωτήθηκε από τον όσιο, του απάντησε ως εξής: «Πίστεψέ με, δέσποτα, δεν δίνω τίποτε, ούτε κάνω καλό. Αλλ’ όμως, αυτό που κάνω και αυτό που δίνω, απ’ όσα μου χορηγεί ο Θεός και οι ευχές σου, μου έγινε συνήθεια με τον ακόλουθο τρόπο:

Παλιά ήμουν πάρα πολύ άσπλαχνος και άπονος, ώσπου μια μέρα καταστράφηκα οικονομικά και βρέθηκα σε δύσκολη θέση. Άρχισε τότε να μου λέει ο λογισμός μου: “Αν ήσουν πράγματι ελεήμονας, δεν θα σ’ εγκατέλειπε ο Θεός.” Έβαλα, λοιπόν, όρο στον εαυτό μου να δίνω κάθε μέρα πέντε φολερά στους φτωχούς. Όμως, κάθε φορά που πήγαινα να δώσω, ο σατανάς αμέσως μ’ εμπόδιζε λέγοντας: “Πραγματικά, αυτά τα πέντε φολερά αρκούν για το σπιτικό σου, για τα λαχανικά, ή για τα έξοδα του λουτρού.” Αμέσως, λοιπόν, σάμπως και θα τα στερούσα από το στόμα των παιδιών μου, δεν έδινα τίποτα. Όταν, όμως, κατάλαβα ότι με νικούσε το πάθος μου, λέω στο παιδί μου: “Κάθε μέρα, χωρίς να το ξέρω, να κλέβεις από μένα πέντε φολερά και να τα δίνεις για αγαθοεργίες.” Γιατί, βλέπεις, δέσποτα, είμαι τραπεζίτης. Το παιδί, λοιπόν, καλά κάνοντας, άρχισε να κλέβει δέκα δέκα τα φολερά, μερικές φορές και κανένα κεράτι. Όταν είδε πως είχαμε ευλογία, άρχισε να κλέβει τριμίσια και να τα δίνει. Μια μέρα, λοιπόν, που θαύμασα για την ευλογία που μας έδινε ο Θεός, του είπα: “Πραγματικά, παιδί μου, πολύ μας ωφέλησαν τα πέντε φολερά, αλλά από τώρα να δίνεις δέκα δέκα.” Τότε μου λέει το παιδί χαμογελώντας: “Πήγαινε να ευχαριστήσεις τον Θεό για τις κλεψιές μου, γιατί, στ’ αλήθεια, σήμερα δεν θα είχαμε να φάμε ψωμί. Αλλά αν υπάρχει δίκαιος κλέφτης, αυτός είμαι εγώ.” Ύστερα μου είπε ότι έδινε και τριμίσια και κεράτια. Και από την πίστη του, απόκτησα κι εγώ τη συνήθεια, δέσποτα, να δίνω με την ψυχή μου.»

Ο όσιος ωφελήθηκε πάρα πολύ και είπε: «Πίστεψέ με, διάβασα πολλούς βίους

Πατέρων, αλλά ποτέ δεν άκουσα κάτι σαν κι αυτό».

Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων, έκδ. Ι. Μητρόπολις Λεμεσού